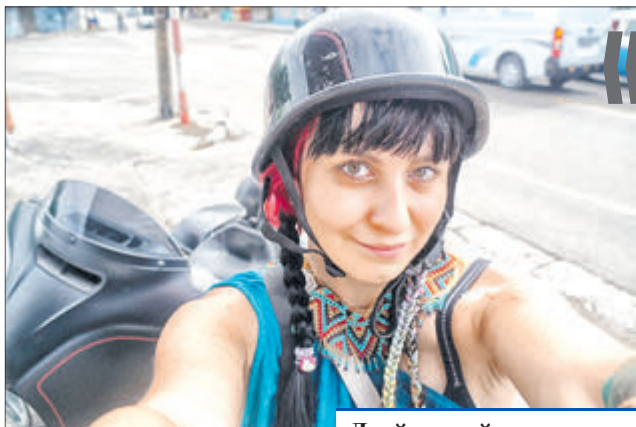

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

Менавіта з гэтага моманту мотатэхніка стала аб'ектам любові і вивучэння нашай гераіні. Аднак уласны матацыкл яна змагла набыць толькі праз дзесяць гадоў.

«Мая першая паездка на матацыкле была зусім выпадковая, але адчуванне хуткасці і пачуццё свабоды я запомніла на ўсё жыццё».

— Гэта быў беласнежны «Мінск М4 200», маленечкі, на мой сённяшні погляд, але ён здаваўся сур'ёзнай агрэсіўнай машынай у той час. Першыя паездкі былі вакол дома, затым вакол горада, і паступова кола іх пашырылася да краіны, а затым і кантынента, — працягвае суразмоўніца.

Кацярына прызнаецца, што спачатку сядзець

за рулём ёй было вельмі страшна і здавалася, што яна зусім не ўмее ездзіць. Але з вопытам з'явіліся і ўпэўненасць у сабе, і прага да вандровак.

Набыццё ўласнага транспарту стала не адзінай цяжкасцю, з якой сутыкнулася матацыклістка. Нягледзячы на тое, што ў сучасным свеце жанчыны паспяхова асвоілі мужчынскія прафесіі

«Дзяўчына ў шлеме з ружовымі хвосцікамі і на ружовым матацыкле крыва падпаўзае на спусчанай шыне і пагнутым колавым дыску».

2012 годзе здзейсніла сваё першае падарожжа.

— Гэта адбылося дзякуючы майму сябру Дзіму Навіцкаму. Я тады працавала менаджарам у адной кампаніі, і мы рабілі сумесны праект. Якраз у той момант набыла свой другі матацыкл. Дзіма зайшоў да нас абмеркаваць некалькі дэталей супрацоўніцтва і паміж іншым пацікавіўся, чаму я не падарожнічаю на ім, а яшчэ раскажаў

пра тонкую паласу сушы, якая злучае прыгожай звільскай дарогай Літву і Расію і называецца Куршскай касой. Яго апавед моцна запаў мне ў душу. Ужо вечарам я сядзела перад маніторам, накідаваючы свой першы маршрут у «гугл. мапс» і складаючы спіс неабходных рэчаў для гэтага «мотадальнабою». Цяпер адлегласць у трыста кіламетраў для мяне здаецца нечым накшталт шпацыру ў

ўсміхаючыся і дзівячыся такому прыёму ў незнаёмай краіне, я хутка даехала да Вільнюса, замяніла шыну і яшчэ да вечара была ў Клайпедзе, а раніцай атрымлівала асалоду ад прыгажосці дзюнаў і «Танцуючага» лесу, — прыгадвае Кацярына.

Кацярына не раз выслухоўвала, што яе месца на кухні, а не за рулём, што матацыклы — гэта мужчынская зона і яна парушае яе межы.

Не ўсе падарожжы нашай гераіні былі настолькі ўдалымі, і за такі доўгі перыяд мотавандроўніцтва яна выявіла для сябе шэраг мінусаў. Першы — гэта, вядома ж, уразлівасць: тое, што для аўтамабіліста застатнеца драпінай на бамперы, можа паслужыць прычынай смерці або цяжкіх калецтваў для матацыкліста. Другі мінус — залежнасць ад надвор'я. Калі ваша падарожжа праходзіць у дождж, холад ці моцную спякоту, то экіпіроўка можа стаць даволі некамафортнай. Важную ролю адыгрывае

«Калі б мяне папрасілі скласці топ-3 любімых краін для падарожжаў, то я назвала б Аўстралію, Мексіку і Японію».

суседні двор, а тады гэта была дарога ў неведомасць. Не абышлося і без прыгод.

Як толькі я перасекла граніцу Літвы, уляцела ў яму і прабіла пярэдняю шыну на маім ружовым матацыкле. Далей — усё як у кіно. Бачу знак шынамантажу і павольна паўзу да яго на прабітым коле. У дзвярах стаяць два механікі, глядзяць на мяне і напэўна не разумеюць, што адбываецца. Мокрая, спатнелая ад напружання дзяўчына ў шлеме з ружовымі хвосцікамі і на ружовым матацыкле крыва падпаўзае на спусчанай шыне і пагнутым колавым дыску. Мне пашанцавала, хлопцы хутка паставілі ў шыну жгут, напампавалі кола, не ўзялі ні капейкі, казалі, якую рыбу пакаштаваць у Нідзе на Куршскай касе, і пажадалі шчаслівай дарогі. Шырока

грузападымальнасць і ўмяшчальнасць, а яна ў матацыкла значна меншая, чым у аўтамабіля. Трэба моцна пастарацца, каб узяць усё, што неабходна для працяглага падарожжа. Ну і вядома ж, асноўным мінусам з'яўляецца вялікая маральная і фізічная нагрузка на кіроўцу матацыкла. Хуткасць рэакцыі павінна быць непараўнальна вышэйшай, чым за рулём аўтамабіля. Ад працяглай язды па дрэнных дарогах моцна стамляецца з-за напружання ўсіх цягліц цела. Той, хто думае, што мотавандроўкі — гэта лёгка і проста, глыбока памыляецца.

— Зараз я знаходжуся ў Ушуаі (горад у Аргенціне. — «ЧЗ».) — гэта мая 42-я краіна і самы крайні пункт Паўднёвай Амерыкі пад назвай «Край Зямлі», далей толькі

пінгвіны і Антарктыда, — сказала на момант нашай інтэрв'ю Кацярына. — Наогул падабаюцца ўсе месцы, дзе я пабывала. У мяне атрымліваецца знаходзіць нешта цікавае ў кожнай краіне, бо ўсе яны розныя і ўражанні не толькі ствараюцца ад іх саміх у цэлым, але і дапаўняюцца рознымі сітуацыямі і новымі знаёмствамі. Калі б мяне папрасілі скласці топ-3 любімых краін для падарожжаў, то я назвала б Аўстралію, Мексіку і Японію. У хуткім часе хачу адрывацца ў Бразілію, Марока і Непал.

Каб захаваць у памяці ўсе свае вандроўкі і эмоцыі, Кацярына завяла электронны дзёнік у інтэрнэце, дзе імкнецца кожны дзень пісаць пра тое, што бачыць.

— У першую чаргу гэты дзёнік быў для сябе, сяброў і родных. Але мне вельмі прыемна, што іншыя людзі знаходзяць натхненне ў маіх фотаздымках і апавяданнях. У дарозе я раблю серыю фатаграфій у сукенках, каб не траціць жаноцкасці і злучыць выдатныя мясціны з маім настроем у той момант. Падарожжы сталі неад'емнай часткай мяне, без іх не ўяўляю свайго жыцця. Я ўсёй душой палюбіла Амерыку! Лётала на маленечкім самалёце над знакам «Галівуд», мыла прыбіральні і адчышчала дамы ў Лос-Анджэлесе, дапамагала мільянеру-паветраплавальніку на будоўлі басейна, дзівілася снегу ў Гранд Каньёне, разглядала дэталі інтэр'ера дома Элвіса Прэслі, блукала па затопленым саляным плата Баневіль, плаціла выкуп за скрадзены пашпарт у Мексіцы... Усё гэта толькі малая частка таго жыцця, якое можа быць у кожнага чалавека, у якога ёсць мэта і жаданне пазнаваць нешта новае, — упэўнена наша гераіня.

— Цяпер з многіх краін прыходзяць трывожныя весткі адносна каранавіруса. Гэтая навала нейкім чынам паўплывала на далейшыя планы? — спытала я праз нейкі час пасля інтэрв'ю.

— Вядома ж, пандэмія ўнесла ў іх свае карэктывы. Я прапачоўвала варыянт авіяпералёту разам з матацыклам у Мадрыд, а потым у Мінск. Але Аргенціна закрыла ўсе граніцы і адмяніла рэйсы ў Еўропу на 30 дзён. У цяперашняй сітуацыі я прыняла рашэнне перакачаць пік захваральнасці ў маленечкім мястэчку на мяжы з Бразіліяй і Парагваем, а затым шукаць магчымасці вяртання на наш кантынент.

Ангеліна НОВІКАВА, студэнтка III курса Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў. Фота з архіва гераіні. Больш здымкаў на сайце zviazda.by.

